

[Per Hækkerup.]

være lagt på hylden i denne regerings levetid.

Jeg vil gerne for en sikkerheds skyld bede statsministeren svare, hvis det er ham muligt, lige så klart ja eller nej, eller måske bør jeg rettere spørge udenrigsministeren, om han har den opfattelse.

Jeg vil også gerne spørge, om der i ordene „en samlet undersøgelse og vurdering af dansk sikkerhedspolitik“ ligger noget andet end det, der var den foregående regerings bestræbelser. Jeg spørger udenrigsministeren. Vi kan jo forvente i løbet af kort tid at få hvidbogen eller gråbogen, eller hvad den nu kommer til at hedde, om NATO-politikken, og denne formulering kunne måske give anledning til en usikkerhed om, hvordan det skal forstås. Jeg spørger derfor, om der heri ligger noget andet og mere end det, vi hidtil har været enige om.

Jeg er også tilfreds med bemærkningerne vedrørende den europæiske sikkerhedspolitik. Det svarer ganske til den opfattelse, vi har i socialdemokratiet. Når det her hedder, at regeringen anerkender det tyske folks ønske om selvbestemmelse og genforening, så er vi enige. Vi må forstå det således — og jeg beder igen udenrigsministeren be- eller afkræfte det — at hermed er det officielle radikale krav om dansk godkendelse af Oder-Neisse grænsen afvist som regeringens politik, og at det fra radikal side gentagne gange fremførte ønske om anerkendelse af Østtyskland tilsvarende er afvist af regeringen.

Vedrørende Vietnamkrigen kan vi også tilslutte os det, der står. Når regeringen tilslutter sig den af folkettinget godkendte opfordring til USA om at standse bombningerne af Nordvietnam, så er vi enige. Når man ikke gentager den foregående regerings påpegnings af, at det for at få forhandlinger i gang er nødvendigt, at USA anerkender FNL som forhandlingspartner, men i erklæringen kun taler om forhandlinger, hvori parterne må deltage, er der så tale om en afvigelse fra den socialdemokratiske regerings standpunkt? Jeg spørger udenrigsministeren. Og jeg spørger udenrigsministeren, om han kan være enig i den lidt ejendommelige fortolkning, finansministeren gav forleden aften i fjernsynet, at når den danske regering udtaler sig på

denne måde om væsentlige sider af USA's politik, så er det bare en konstatering af visse synspunkter, man har, så skal det ikke opfattes som et direkte råd til USA's regering. Sådan blev det opfattet af den tidligere regering, sådan har jeg forstået, folketinget ønskede det opfattet. Er der tale om noget andet nu? Jeg beder udenrigsministeren dementere finansministeren.

Jeg har også et enkelt ord om markedspolitikken. Vi kan med tilfredshed konstatere, at der er enighed mellem den nuværende regering og den tidligere regering om markedspolitikken. Hermed er venstres enegang ind i fællesmarkedet taget af dagsordenen. Når hr. Anders Andersen, medlem af det høje ting, har modtaget formandskabet i folketingets markedsudvalg og vel dermed godkendt regeringens markedspolitik, har venstres folketingsgruppe så sikret sig, at Landbrugsrådets præsident, hr. Anders Andersen, ikke længere rejser land og rige rundt og fortæller undrende forsamlinger af landbrugere, at landbrugets vanskeligheder skyldes regeringens forføjede markedspolitik? Eller skal dobbeltspillet fortsætte?

Jeg har også en bemærkning om det afsnit af udenrigspolitikken, der vedrører Norden. Regeringen taler om, at alle bestående muligheder for at styrke samarbejdet skal udnyttes. Det er for svagt, hr. udenrigsminister. Har regeringen ikke, sådan som den tidligere regering havde det, tanker om, at man ikke blot skal nøjes med at udnytte alle bestående muligheder? Har man ikke tanker om at søge nye muligheder, eller har man bare ikke haft tid til at udforme tankerne så meget, at man kunne antyde det?

Og så et par ord om den økonomiske politik og de økonomiske problemer. Først den økonomiske situation. Her fremsætter erklæringen mange kloge ord: der må bringes ofre, de må fordeles efter evne, den engelske devaluering gav indtægtstab, kronenedskrivningen gav lettelse for eksport erhvervene. Jeg går ud fra, at også finansministeren har tiltrådt denne meget spagfærdige bemærkning om kronesænkningen. Samtidig forstærkedes stigninger i priser og omkostninger. Så taler man om stigning i lønniveauet på 13 pct., voksende underskud på betalingsbalancen, mindre